

Πῶς ὁδίσαν οἱ ἄνθρωποι;
 Ὅπου πᾶσι καὶ ὁδὸς ἀδύνατον ἔστι·
 πάντα κατὰ τὸν νόμον ὡς αὐτὸς ἐθέλει.
 ὁ δὲ δὴ ποτε καὶ ὁδὸς χερσὶν αὐτοῦ;
 πάντα κατὰ τὸν νόμον ὡς αὐτὸς ἐθέλει.
 γὰρ ὁ δὲ βίβος καὶ ὁδὸς ἀγνοῖαν
 ἀνθρώπων κατὰ τὸν νόμον ὡς αὐτὸς ἐθέλει.
 καὶ ὁ δὲ βίβος καὶ ὁδὸς ἀδύνατον ἔστι
 πάντα κατὰ τὸν νόμον ὡς αὐτὸς ἐθέλει.

καὶ ὁδὸς αὐτοῦ ὡς αὐτὸς ἐθέλει
 οἱ ἄνθρωποι;

Καὶ οἱ ἄνθρωποι καὶ οἱ ἄγγελοι καὶ οἱ ἄστροι
 καὶ ὁδὸς αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι καὶ ὁδὸς αὐτοῦ
 ὡς αὐτὸς ἐθέλει, καὶ ὁδὸς αὐτοῦ ὡς αὐτὸς ἐθέλει,
 καὶ ὁδὸς αὐτοῦ ὡς αὐτὸς ἐθέλει.

καὶ ὁδὸς αὐτοῦ ὡς αὐτὸς ἐθέλει;
 ἡ μαρτυρία τοῦ νόμου καὶ ὁδὸς αὐτοῦ ὡς αὐτὸς ἐθέλει.
 καὶ ὁδὸς αὐτοῦ ὡς αὐτὸς ἐθέλει καὶ ὁδὸς αὐτοῦ ὡς αὐτὸς ἐθέλει.
 καὶ ὁδὸς αὐτοῦ ὡς αὐτὸς ἐθέλει καὶ ὁδὸς αὐτοῦ ὡς αὐτὸς ἐθέλει.
 καὶ ὁδὸς αὐτοῦ ὡς αὐτὸς ἐθέλει καὶ ὁδὸς αὐτοῦ ὡς αὐτὸς ἐθέλει.

καὶ ὁδὸς αὐτοῦ;

καὶ ὁδὸς αὐτοῦ καὶ ὁδὸς αὐτοῦ, καὶ ὁδὸς αὐτοῦ
 καὶ ὁδὸς αὐτοῦ καὶ ὁδὸς αὐτοῦ, καὶ ὁδὸς αὐτοῦ
 καὶ ὁδὸς αὐτοῦ καὶ ὁδὸς αὐτοῦ, καὶ ὁδὸς αὐτοῦ
 καὶ ὁδὸς αὐτοῦ καὶ ὁδὸς αὐτοῦ.

καὶ ὁδὸς αὐτοῦ, καὶ ὁδὸς αὐτοῦ;
 καὶ ὁδὸς αὐτοῦ καὶ ὁδὸς αὐτοῦ καὶ ὁδὸς αὐτοῦ.
 καὶ ὁδὸς αὐτοῦ καὶ ὁδὸς αὐτοῦ καὶ ὁδὸς αὐτοῦ.
 καὶ ὁδὸς αὐτοῦ καὶ ὁδὸς αὐτοῦ καὶ ὁδὸς αὐτοῦ.
 καὶ ὁδὸς αὐτοῦ καὶ ὁδὸς αὐτοῦ καὶ ὁδὸς αὐτοῦ.
 καὶ ὁδὸς αὐτοῦ καὶ ὁδὸς αὐτοῦ καὶ ὁδὸς αὐτοῦ.

καὶ ὁδὸς αὐτοῦ.

καὶ ὁδὸς αὐτοῦ καὶ ὁδὸς αὐτοῦ, καὶ ὁδὸς αὐτοῦ
 καὶ ὁδὸς αὐτοῦ καὶ ὁδὸς αὐτοῦ καὶ ὁδὸς αὐτοῦ.
 καὶ ὁδὸς αὐτοῦ καὶ ὁδὸς αὐτοῦ καὶ ὁδὸς αὐτοῦ.
 καὶ ὁδὸς αὐτοῦ καὶ ὁδὸς αὐτοῦ καὶ ὁδὸς αὐτοῦ.

ΘΕΩΡΗΤΙΚΟΝ ΜΕΓΑ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

ΣΥΝΤΑΧΘΕΝ ΜΕΝ ΠΑΡΑ
ΧΡΥΣΑΝΘΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΔΙΡΡΑΧΙΟΥ
ΤΟΥ ΕΚ ΜΑΛΥΤΩΝ
ΕΚΛΟΘΕΝ ΔΕ
ΥΠΟ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ Γ. ΠΕΛΟΠΙΔΟΥ
ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΟΥ
ΔΙΑ ΦΙΛΟΤΙΜΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΤΩΝ ΟΜΟΓΕΝΩΝ.

Κάμμοι δὲ διὰ τῶτα φαίνεται φιλοσοφητέον εἶναι περὶ
Μουσικῆς· καὶ γὰρ Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, τηλικαύτην
δόξαν ἔχων ἐπὶ φιλοσοφίᾳ, καταφανής ἐστιν ἐκ πολλῶν
ὃ παρέργως ἀψάμενος Μουσικῆς· ὅς γε καὶ τὴν τῷ Παντὸς
ἔσσαν διὰ Μουσικῆς ἀποφαίνει συγκεκμημένην ΠΛΑΥΣ. φύλ. 632.

ΕΝ ΤΕΡΓΕΣΤΗ,
ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΜΙΧΑΗΛ ΒΑΙΣ
(MICHELE WEIS)

1832.

ἀναλόγος ἐξετάζονται ἡμόνον ὁ φθόγγος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον μετροῦνται οἱ ἄλλοι, δὲν λαμβάνεται εἰς τὸ μέτρομα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ χαρακτήρων τῶν φθόγγων.

§. 27.

Οἱ χαρακτῆρες, οἱ τινες παριστῶσι τοὺς φθόγγους τοῦ γραφομένου μέλους, ἡγουν δι' ὧν γράφεται τὸ ποσὸν τῆς μελωδίας, εἶναι δέκα· γράφονται δὲ καὶ ὀνομάζονται οὕτως.

Ἰσον	—	ο	
Ὀλίγον	—	α	
Πεταστὴ	∪	α	} Ἀνιόντες
Κεντήματα	∪	α	
Κέντημα	∪	β	
Ὑψηλὴ	∪	δ	
Ἀπόστροφος	∩	α	} Κατιόντες
Ὑποξφοῇ	∩	2	
Ἐλαφρὸν	∩	β	
Χαμηλὴ	∩	δ	

§. 28. Διαιροῦνται δὲ εἰς Ἀνιόντας, εἰς Κατιόντας, καὶ εἰς Οὐδέτερον. Καὶ Οὐδέτερος μὲν εἶναι εἷς, τὸ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ
ΕΙΣ ΤΟ ΘΕΩΡΗΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΟΝ
ΤΗΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ,
ΣΥΝΤΑΧΘΕΙΣΑ,
ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΖΟΝΤΩΝ ΑΥΤΗΝ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΜΕΘΟΔΟΝ,
ΠΑΡΑ
ΧΡΥΣΑΝΘΟΥ ΤΟΥ ΕΚ ΜΑΔΥΤΩΝ·

Διδασκάλου τοῦ Θεωρητικοῦ τῆς Μουσικῆς.

« Τὰς ἐπιδόσεις ὁρῶμεν γιγνέμενας καὶ τῶν τεχνῶν, καὶ τῶν
» ἄλλων ἀπάντων, οὐ διὰ τοὺς ἐμμένοντας τοῖς καθесῶσιν,
» ἀλλὰ διὰ τοὺς ἐπανορθοῦντας, καὶ τολμῶντας, αἰεὶ τι κινεῖν
» τῶν μὴ καλῶς ἐχόντων. »

(Ἰσοκρ. Εὐαγόρ. ἐγκώμ.)

ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ.
Ἐκ τῆς τυπογραφίας ΡΙΓΝΙΟΥ.

Εὐρίσκεται δὲ κατὰ τὸν Γαλατῆν τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Παρὰ τῷ Α. ΚΑΣΤΡΟΥ, Τυπογράφῳ.

1821.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ Χαρακτήρων τῶν φθόγγων.

α'. Οἱ Χαρακτῆρες, δι' ὧν γράφεται τὸ ποσὸν τῆς μελωδίας, ἤγουν ὅπου παριστῶσι τοὺς φθόγγους τοῦ γραφομένου μέλους, εἶναι δέκα. Γράφονται δὲ καὶ ὀνομαζόνται οὕτως.

Ἰσον	—	ο	} Ἀνιόντες.
Ὀλίγον	—	α	
Πετασὴ	∪	α	
Κεντήματα	∩	α	
Κέντημα	∪	β	
Ὑψηλή	∪	δ	} Κατιόντες.
Ἀπόστροφος	∪	α	
Ὑπορρόη	∪	2	
Ἐλαφρόν	∪	β	
Χαμηλή	∪	δ	

β'. Τὸ μὲν Ἰσον οὔτε ἀνάβασιν οὔτε κατάβασιν φανερόναι, ἀλλὰ ἰσότητα· καὶ τοῦτο δηλοῖ τὸ μηδὲν ο, ὅπου κεῖται ἔμπροσθέν του. Ἐξαγγέλλει δὲ τὸν φθόγγον τοῦ ἡγουμένου.

γ'. Τὸ δὲ Ὀλιγον, ἢ Πετασὴ, καὶ τὰ Κεντήματα, φανερώνουσι τὸν ἀπὸ τοῦ ἡγουμένου πρῶτον ανιόντα φθόγγον· ἢ δὲ Ἀπόστροφος τὸν ἀπὸ τοῦ ἡγουμένου πρῶτον

ἰ. χαρὰ πλῆρες, μὲν δὲ ὁποῖες τῶν
ρεταί, ἢ ποσότης τῆς μελετήσεως
ἦσαν, ὅπως παραινέσει πρὸς φθότ.
τῶν πᾶσι τραπεζομένων μέλλας, ἵνα
δεύα. τραπεζοῦντες δὲ καὶ ὀνομα-
ζόνται ἔλως.

ἰσόν... .. α

πύλας... .. α

κεντήματα... .. α

κεντήματα... .. α

ὑψηλὴ... .. α

ἀνιούλης

ἀπόρροφος... .. α

ὑπόρροφος... .. α

ἐκκρεόν... .. α

καὶ χαμηλὴ... .. α

καθιόντες

ἰ. ὁ μὲν ἴσον ἔλε ἀνάβασιν, ἔπε
κατάβασιν φανερώς, ἀλλὰ ἴσοι
πῆτα. καὶ πᾶσι δηλοῖ τὸ μὲν
δεν. ὅπως μῆται ἔμπεσοδόν

Αὐτόγραφον θεωρητικὸν Χουρμουζίου

νίβαται ἀπὸ φθοίτης οὐλοῦ
οἱ ὅποια περιχέει δια-
σημα ἐπὶ αὐτῇ ἀπὸ
τὰ ὅποια λίσσεται λόγος ἡ
τοι φωνὴ διασημαμένη.

Εσθλὴς δὲ λίσσεται σθεῖα φθοί-
των, παρρησιάζων δια τῆς
αὐτῆς συλλαβῆς, μήτε δὲ
εὐνομεύων, μήτε βαρυν-
μένων. κατὰ τὴν φύσιν.

πα πα πα,

η, δ, δ, δ,

η, ζω, ζω, ζω.

οὐκ ἐστὶν ὁποῖα φωνή

μετὰ τὸν 6.

περί τῶν χαρακτῆρῶν φθοῦ.

Οι χαρακτῆρες, μετὰ τὰς
ὁποίας λίσσεται ἡ ποσὶς
τῆς μελωδίας, ὡς τὸν
ὅπου παρασίτην ἔσθλῃ
ἔσθλῃ τῇ παρρησιάζοντι μέλῳ,
εἶναι δεῖκα. λίσσεται δὲ
καὶ ὁνομαζομένη ἔσθλῃ.

ἴσον οἶον .

οἶον	α	} γανίοντες
πελαγῇ	α	
αενλήματα	α	
μενλήματα	α	
ὕψις ἡ	α	

ὑπόστροφος " **α** }
 ὑπόστροφος " **α** }
 ἔχαστος " **α** } καλόντες.
 καὶ χαμῶν " **α** }

Π ἄμιν ἴσον ἔλε ἀνάβασιν,
 ἔλε καλῶσιν φανερώει
 ἄλλα ἰσότης, καὶ τὸ δὴ
 τοῖς μὲν **ο**, ὅπως οὐκ
 ὑπεροδύνει. ἔχαστος δὲ
 πάντες τοῦ φθόγου τὸ ἦν
 μετὰ χαμῶν.

Π ὁ δὲ ἴσον, ἢ πελαγῆ, καὶ τὰ
 μετὰ ταῖς, φανερώει τοῦ
 ἀπὸ τῆς ἡμετέρας πρῶτον ἀνι-
 σότης φθόγου, ἢ δὲ ἀπόστροφος,
 τοῦ ἀπὸ τῆς ἡμετέρας

πρῶτον καλόντες φθόγου.
 καὶ τὸ δὴ τοῖς **ο**, ὅπως
 ὑπεροδύνει ὑπεροδύνει.

Π ὑπόστροφος φανερώει δὴ οὐ.
 νεχῶς καλόντες φθόγου.
 καὶ τὸ δὴ τοῖς **ο**, ὅπως
 οὐκ ὑπεροδύνει.

Π ὁ μετὰ ταῖς φανερώει τοῦ
 δάκρυον ὑπεροδύνει ἀνι-
 σότης, τοῖς δὲ ἔχαστος,
 τὸν δάκρυον ὑπεροδύνει καὶ
 ἰσότης φθόγου. καὶ τὸ δὴ
 τοῖς πρῶτον τοῖς πρῶτον
 ἀνι- **ο**.

Π ὑπόστροφος φανερώει τοῦ ἡμετέρας

Σωτ. Ἰδον· — ο·
ὀλίγον· — α·
πέλας ἡ· — α·
κεντήμενα· || ε·
κέντημα· · ι β·
Σψηλή· < δ·

} ἀ
γι
όν
τες : —

²ἀποτροφα. → α.
^εὑπόρροη. ↘ β.
^εἐλευφόν. ↪ β.
^εχαμνή. ↪ δ.

ὁ μὲν Ἴδον, ὅτε ἀνάβασιν φανερώσει,
 ὅτε κατέβασιν, ἀλλὰ ἰδοῦντα, ὅ
 ἴστο δηλοῖ τομὴν ο, ὅπως κείται
 ἐμπροσθεν, ἥτις, ἡνέχα. ἡναιδέ
 βάσις ἐκείνη ἥχα, ὅπως ἀέλης νεφελῆς,

Αὐτόγραφον θεωρητικὸν Ματθαίου Βατοπεδινουῦ

H

11: Διὰ τὰς αὐτὰς, καὶ ὅταν ἐκείνη συνεχῶς εἴη.
 (2) Βασικὴ ἐξέλιξις ἐπὶ τῆς ἐπὶ τῆς. Τὰς αὐτὰς
 πάλιν καὶ ὅταν καὶ ὅταν ἐξέλθῃ ἐξέλιξις αὐτῆς.
 καὶ: ὅταν ἐκείνη αὐτῶν συνεχῶς εἴη.
 ἐκ τῆς ἐξέλιξης, οἷον πα, νη, ς, κε,
 δι, τὰ, ἐκ, πα, ἡ: ἡ: ἡ: ἡ:

Κατάστασις δὲ ἐκείνη

Παράστασις αὐτῆς: αὐτὴ ἐξέλιξις

α: ὅταν ἐκείνη αὐτῶν γὰρ ἐκείνη: ὅταν ἐκείνη ἐκείνη.
 (2) ὅταν, ἡγὰρ ὅταν ἐκείνη ἐκείνη ἐκείνη ἐκείνη.
 ἐκείνη: ἡγὰρ: ἐκείνη, ἐκείνη: ἡγὰρ ἐκείνη ἐκείνη.
 ἐκείνη.

ὅταν ἐκείνη.	—	α	ἐκείνη
ἐκείνη.	—	α	
ἐκείνη.	—	α	
ἐκείνη.	—	β	
ἐκείνη.	—	δ	
ἐκείνη ἐκείνη.	—	α	ἐκείνη
ἐκείνη ἐκείνη.	—	α	
ἐκείνη ἐκείνη.	—	β	
ἐκείνη ἐκείνη.	—	δ	